

SAO LẠI MÙA THU

Nguyễn Quy (Thụy An)

Năm ấy xuân vừa mười sáu
Mộng trình bừng nở má tơ
Môi đào cười rung mắt biếc
Xôn xao lắm gã học trò

Tay mềm ngoan ngoan cặp sách
Nghỉ hè theo học lớp riêng
Anh giáo trẻ mà mô phạm
“Các cô phải học cho siêng”

Vâng dạ bên ngoài lấy lệ
Ra về khúc khích bảo nhau
“Khéo gét anh Đồ Xứ Nghệ
Hơn mình mấy tí tuổi đầu

Đã thế...” Một chương - trình nghịch
Phăng phăng được thảo ra liền
Mây cô dầu môm, đánh đá
“Muốn siêng anh sẽ được siêng”.

Bài học cho chùng trang rười
Mà hôm anh gọi đọc bài
Lập tức thao thao bất tuyệt
Liền môm đọc mãi không thôi.
Liên tiếp cô này cô khác
Đọc không dứt đoạn cầm hơi
Phút ngạc nhiên rồi, anh hiểu
Run run anh giận tái môi

Lớp học tan trong tẻ lạnh
Học trò lăm lũi bước ra,
Mắt anh tối sầm tức, tủi
Thương anh có kẻ trở vô

Đã có lời gì qua lại?
Giữa đôi thầy giáo học trò
Thầy vốn mang thân hàn sĩ
Trò nhiều tình cảm vẫn vơ

Chỉ biết kể từ buổi ấy
Lớp riêng ghi một ý riêng.
Trò gái chanh chua đáo để
Làm tỉnh, anh vẫn thản nhiên

Lặng lẽ nhìn vào góc khuất
Long lanh đôi mắt to đen
Đôi mắt vuốt ve an ủi:
“Bình anh có tấm lòng em”

Hai tháng, chao! đi chóng quá
Qua rồi lớp học nghỉ hè
Những người kia thôi chẳng tiếc
Nhìn em mắt chẳng nở lià

Quê anh xa trong Xứ Nghệ
Núi cao, sông thật là sâu
Hung hãn vọng vào tiếng bể
Hòn cãm rít ngọn gió Lào

Anh mang trùng dương giận dữ
Anh mang hoang-dại khô- khan
Dịu dịu mùa Thu xứ Bắc
Dạy anh biết thú mơ màng.

Đẹp là mắt người em gái
Nhìn vai áo rách rung rung
Đẹp là bàn tay mềm mại
Đôi khi vuốt trán nóng bừng

Em thương cảnh anh hàn sĩ
E rằng trọ học không lương
Em về kèo nài Thầy, Mẹ
Để cho anh giảng bài trường

Hận quá lòng em mừi sáu
Dịu sao thương những là thương
Ngây thơ em đâu có biết
Mắt anh hùng trí bốn phương

Tay run nắm hồn dân tộc
Tóc xòa vương hận non sông
Môi bặm tai nghe rên xiết
Áo cơm đọa dưới cùm gông

Máu anh chảy giòng uất hận
Anh là thù của chữ thương
Rạt về mùa Thu Hà-Nội
Sao lòng anh bỗng vương vương

Sao bỗng vui niềm trường giả
Ánh đèn sáng mái đầu tơ
Khô khan chàng trai Xứ Nghệ
Có chiều lại biết làm thơ.

Có chiều nhìn bàn tay trắng
Bút cầm trên giấy nhẹ đưa
Ám tả anh ngừng, quên đọc
Rằng: Em có nghĩ bao giờ

Về thăm quê anh trong đó
Ngắm nhìn Hồng Lĩnh cao cao
Hùng vĩ chín mươi chín ngọn
Khí thiêng sản xuất anh hào.

Em cười ròn tan buông học:
“Em yêu Hà-nội mà thôi”
Lơ đãng ảo huyền cất bước
Thời gian bóng đổ u hoài

Nhưng anh vẫn chăm rèn cặp
Và em vẫn cố học hành
Rồi anh bắt đầu dẫn dắt
Dạy em khai lửa bất bình

Oán hận réo sôi lòng đất
Đời chưa vẽ nét đan thanh
Công lý tù đầy uất uất
Miếng cơm ngẹn họng nhân sinh

Anh mơ buổi mai nhân loại
Anh mơ cháy rục mắt sâu
Anh mơ lồm đôi gò má
Anh mơ tóc chũu mái đầu

Ngoan ngoãn là người em gái
Cùng anh chung một mối mơ
Cùng anh chia niềm uất hận
Tương lai nhân loại hẹn hò

Đổi thay cũng người em ấy
Mấy chiều chẳng đến học anh
Bóng vẽ lê mình gác xếp
Tiếp phong thư nhỏ giặt mình”

“Em sắp lấy chồng, anh ạ
Mừng em anh có gì không?”
Cười gằn, phong thư xé nhỏ
Xé toi những ngón tay hồng.

Ghê cái mùa thu Hà-nội
Hững hờ mấy lá vàng bay
Ru nỗi buồn cầm phở vắng
Lê chân vệt mấy gót giày.

Anh những âu vui duyên mới
Lâu lâu chợt nhớ tới anh
Môi đào nõn cười hóm hỉnh:
“Hắn là anh ấy giặt mình”

Nhảm tính thăm anh một buổi
Chần chừ nay hẹn đến mai
Riêng những tấm lòng phơi phới
Thời gian thâu vẫn chẳng dài

Vun vút thoi bay cửa sổ
Mùa thu qua mấy mùa thu
Em đã con bông con bé
Vô tình quên hết bạn xưa.

Để có hôm kia một buổi
Trời cuông trút hết gió mưa
Kẻ lớn trong nhà xa vắng
Mình em nghe đổ phong ba

Anh bỗng hiện ngoài khung cửa
Xé trời tiếng sét nổ theo
Mắt cháy hừng hừng cuông nhiệt,
Nhếch môi nửa hận nửa kiêu
(Run rẩy thương lòng thiếu phụ

Phút giây bừng hiểu muộn rồi
Cúi mặt lắng nghe ân hận
Trần dâng khóc mắt đầu môi.)

Anh đã nói gì anh hỡi!
Em nghe loáng thoáng mơ hồ
Tình lỡ sàu theo nửa mộng
Hẹn về toàn thắng mùa Thu

Mùa Thu mùa Thu về đây
Có người ghim mộng trong tay
Có người mang hia chiến thắng
Đi tìm em của những ngày.

Em đã khác rồi, em đã...
Biển dâu này lại biển dâu
Vừa mới rụng tàn thế hệ
Ai còn “Hải thị thần lân”?

Thôi nhe, ừ em về bên ấy
Mỏi rồi, chơi cuộc hú tim
Đã rẽ đôi giòng lý tưởng
Hương xưa: ngọc đắm châu chìm

Em còn hẹn hò Hậu Kiếp
Anh không tin chuyện luân hồi
Lại sinh em chờ người đó
Kiếp này anh mộng cùng ai?

*

Mưa gió nấc câu tương biệt
Ai nhìn theo hút Tiêu Lang?
Ai đếm bước chân lưu lạc
Ai chờ nghe khúc khái hoàn.

Nguyễn Quy (Thụy An)

Nguồn: (1) (Trích từ tuyển tập “Thụy An 1945 – 1954 – 1975” của Bùi Thụy Băng)

(2) <http://motgoctroi.com/Tho/ThoThuyAn.htm>

www.vietnamvanhien.net